

ดิฉันเป็นบุคลากรคนหนึ่ง ในโรงพยาบาลค่ายสุรนารีแห่งนี้ มีความตั้งใจตลอดมาว่า จะตั้งใจดูแลผู้ป่วยให้หายจากความทุกข์ ให้เต็มความสามารถ และในอีกบทบาทหนึ่ง ดิฉันเป็นคนหนึ่งในลูกค่ายของรพ.ค่ายสุรนารีที่มักจะมารับบริการในด้านการรักษาสุขภาพกับที่นี่เสมอ เคยได้ยินคำล่ำลือเกี่ยวกับการรักษาคนไข้ของอาจารย์ พ.อ.พ. ธนิต ธรรมานิชานนท์ ว่ารักษาคนไข้ดี แต่...ดู! (แค่ได้ยินก็หนาวเสียแล้ว)

เวลาที่ดิฉันสวดมนต์หรือทำบุญอะไร ก็มักจะขอพรพระว่า “ขออย่าได้ไปรักษากับอาจารย์เลยกลัวแกลุ” และแล้วเหมือนฝันร้าย เมื่อดิฉันและครอบครัวต้องมาสัมผัสและเป็นลูกค่ายของอาจารย์ ธนิต คือ ดิฉันคลอดลูกที่น่ารักและไร้เดียงสา 1 คนในความน่ารักและไร้เดียงสาของเด็กน้อยนี้กลับมีเท้าที่ผิดปกติทั่วไป เท้าของเขางอเข้าหากันไม่สามารถใช้เดินได้ ในความยินดีของครอบครัวที่ได้สมาชิกใหม่ที่แสนจะน่ารักและไร้เดียงสา กลับมีเสียงระอื้นและน้ำตาของความสงสารกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับลูกคนนี้นัก คงไม่ต้องบอกว่าความรู้สึกของคนที่เป็นแม่จะเป็นอย่างไร ดิฉันร้องไห้ทุกครั้งที่เห็นเท้าของลูก คิดไม่ออกไม่รู้จะทำอย่างไร เศษบุญหรืออะไรก็ตามแต่ที่ได้ช่วยดิฉันและลูกเอาไว้ โดยการส่งตัวลูกของดิฉันมารับการรักษากับอาจารย์ ธนิต อาจารย์ให้คำแนะนำเกี่ยวกับเท้าของลูกเป็นอย่างดี แนะนำเรื่องแนวทางการรักษาและขั้นตอนการรักษาโดยละเอียด พร้อมทั้งให้ความหวังกับครอบครัวดิฉันว่า “อาการที่แสดงออกมาอาจจะเกิดจากท่าที่ไม่เหมาะสมที่เด็กอยู่ในท้องก็เป็นได้ แต่ถ้าเกิดจากท่าที่ไม่เหมาะสมนั้นแค่ทำกายภาพให้เท้าก็จะกลับมาเป็นปกติเอง” ดิฉันใส่บาตรทุกวันภาวนาขอให้เกิดจากท่าและไม่ต้องการผ่าตัดด้วยเถิด เมื่อลูกได้รับการรักษาด้วยการใส่เฝือกค้ำเท้าให้กลับมาอยู่ในรูปปกติเหมือนเท้าคนทั่วๆ ไป ลูกได้รับการรักษาด้วยการเปลี่ยนเฝือกทุก 2 สัปดาห์ เมื่อถอดเฝือกครั้งแรกสิ่งที่แม่เห็น ข้อพับลูกเป็นแผลและที่นิ้วเท้าก็เป็นแผลที่เกิดจากกดทับของเฝือกที่ใช้สำหรับรักษาลูก แม่ร้องไห้ทุกครั้งที่เห็นมัน มันเป็นแผลที่เจ็บปวดใจเหลือเกิน ด้วยความเมตตาของอาจารย์ สั่งให้หยุดพักการใส่เฝือกไว้ 1 สัปดาห์ เพื่อรักษาแผลให้หายก่อน ในช่วง 1 สัปดาห์ของการรักษา แผลนี้เองได้อาบน้ำเหมือนเด็กปกติทั่วไปคือการอาบน้ำโดยเปียกทั้งตัว ซึ่งผิดกับตอนน้องใส่เฝือก ขาและเท้าจะถูกน้ำไม่ได้ เป็นเวลาเกือบ 6 เดือนเต็มที่เราได้รับการรักษาด้วยวิธีการนี้ และแล้วเราก็ต้องได้รับข่าวที่ไม่สู้จะดีนักอีกครั้ง เมื่ออาจารย์ ธนิต บอกกับพวกเราว่า “ลูกเท้าปุกจากเอ็นที่ยึดตั้งแต่ช่วงที่ FORM ตัวเพราะฉะนั้นการรักษาคงต้องได้รับการผ่าตัดนะ” เราทุกคนสงสารลูกมากแต่อาจารย์ยังให้กำลังใจพวกเราอีก ว่าทุกอย่างจะต้องดีขึ้น ลูกจะต้องหายถึงไม่ 100 เปอร์เซ็นต์ก็ตาม เราจะยังไม่ยอมแพ้แม่คะ นั่นคือคำพูดของคุณหมอที่มากกว่าคำว่าหมอ อาจารย์ดูแลลูกเหมือนคนในครอบครัว แม้รู้สึกดีใจอุ่นใจที่อาจารย์เป็นเจ้าของไข้เอง อาจารย์มักจะเรียกลูกว่า “ไอ้ตัวเล็ก” นั่นคือความเมตตาที่ผู้ใหญ่มีต่อเด็ก

ณ ปัจจุบันนี้ลูกได้รับการผ่าตัดและรักษามาเป็นเวลา 1 ปีเต็ม ลูกเดินได้แล้วทุกครั้งที่ได้พบกับอาจารย์ในที่ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในรพ.เองหรือที่บึงดาหลัว อาจารย์มักจะถามถึงไอ้ตัวเล็กเสมอและให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรักษาเพิ่มเติม คำแนะนำเกี่ยวกับการทำกายภาพเพิ่มจากอาจารย์สุกมาศ (หมอี่ดูแลต่อจากหมอธนิต) ดังนั้นคำล่ำลือเกี่ยวกับอาจารย์ไม่ใช่ว่าความจริงเลยละ อาจารย์พูดเสียงดังไปนิด (เพราะอาจารย์อายุเยอะแล้วละ) แต่อาจารย์เป็นคนใจดีมาก ขอบขอบคุณอาจารย์ที่ไม่เคยคิดจะล้มเลิกความคิดที่จะรักษาไอ้ตัวเล็ก ที่มีคุณแม่ใจเอยอย่างดิฉันเลย อาจารย์ให้ชีวิตใหม่แก่ไอ้ตัวเล็กให้โอกาสให้เขากลับมาเดินได้เหมือนคนทั่วไป ดิฉันรู้สึกซาบซึ้งถึงความเมตตาคุณหมอที่ช่วยรักษาเจ้าตัวเล็กอย่างเต็มความสามารถของแพทย์คนหนึ่งที่พึงกระทำต่อคนไข้

ขอบพระคุณจากใจจริง

ส.อ.หญิง ศิริวรรณ ศรี้อยทอง